The Last of the Mohicans - Promontory (Main Theme)

Σήμερα θα παρουσιάσουμε ένα χθεσινό γεγονός, ανατρεπτικά εντελώς στην συνήθεια μας να αναφερόμαστε σε καλλιτέχνες που έχουν γενέθλια την ίδια ημέρα.

Ο λόγος για τον **Σερ Ντάνιελ Μάικλ Μπλέηκ Ντέι Λούις** (*Sir Daniel Michael Blake Day-Lewis*, 29 Απριλίου 1957). Πολυβραβευμένος Βρετανός ηθοποιός με διπλή υπηκοότητα (βρετανική και ιρλανδική). Μετά τις σπουδές του στη θεατρική σχολή Bristol Old Vic, ο Ντέι Λιούις έπαιξε σε πολλά θεατρικά έργα και ταινίες, κερδίζοντας τρία Όσκαρ Α' Ανδρικού Ρόλου, τέσσερα Βραβεία BAFTA, και δύο Χρυσές Σφαίρες. Είναι γνωστός ως ένας από τους πιο επιλεκτικούς ηθοποιούς της κινηματογραφικής βιομηχανίας, καθώς έχει πρωταγωνιστήσει μόνο σε τέσσερις ταινίες την τελευταία δεκαετία **Θεωρείται ένας από τους πιο ταλαντούχους ηθοποιούς όλων των εποχών και κατά πολλούς ως ο καλύτερος εν ζωή ηθοποιός.**

Ο Ντεί Λιούις γεννήθηκε στο Λονδίνο. Ο πατέρας του μετά από προβλήματα υγείας, πέθανε όταν ο Ντάνιελ ήταν 15 ετών.

Το 1968, οι γονείς του Ντέι Λιούις λόγω της απείθαρχης συμπεριφοράς του, τον έστειλαν εσώκλειστο στο ιδιωτικό σχολείο του "Sevenoaks", στο Κεντ. Αν και δεν του άρεσε το σχολείο, εκεί ήρθε σε επαφή με τα δυο βασικά του ενδιαφέροντα την ξυλουργική και την ηθοποιία. Η πρώτη του εμφάνιση σε ταινία έγινε σε ηλικία 14 ετών στην ταινία "Καταραμένη Κυριακή" (Sunday Bloody Sunday, 1971) στην οποία έπαιζε έναν βάνδαλο, ως κομπάρσος. Περιέγραψε αυτή την εμπειρία ως «παράδεισο», καθώς πληρωνόταν (με 2 λίρες) για να σπάει ακριβά αυτοκίνητα. Μετά από δυο χρόνια στο Σεβενόουκς, ο Ντάνιελ μεταγράφηκε στο επίσης ιδιωτικό σχολείο "Bedales" στην κομητεία του Χαμσάιρ .

Μετά την αποφοίτησή του το 1975, έπρεπε να επιλέξει επαγγελματική κατεύθυνση. Αν και είχε διακριθεί στο "Εθνικό Θέατρο Νέων" (National Youth Theatre), αποφάσισε να γίνει μαραγκός, επιχειρώντας να γραφτεί σε μια σχολή. Ωστόσο, λόγω έλλειψης εμπειρίας, δεν έγινε δεκτός. Τότε έκανε αίτηση και έγινε δεκτός στη θεατρική σχολή "Bristol Old Vic", όπου φοίτησε για τρία χρόνια, και στη συνέχεια έπαιξε στην ίδια σχολή.

Το 1985 στην ταινία "Ωραίο μου πλυντήριο" *(My Beautiful Laundrette, 1985)* του Στίβεν Φρίαρς. Κέρδισε την προσοχή του κοινού όταν η ταινία κυκλοφόρησε ταυτόχρονα με το "Δωμάτιο με Θέα" *(Room with a View, 1986)*, καθώς έπαιζε δυο εντελώς διαφορετικούς χαρακτήρες.

Το 1987, ο Ντέι Λιούις ανέλαβε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην ταινία του Φίλιπ Κάουφμαν "Η αβάσταχτη ελαφρότητα του Είναι" *(The Unbearable Lightness of Being 1988)* (βασισμένη στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Μίλαν Κούντερα), με συμπρωταγωνίστριες τη Λένα Ολίν και τη Ζυλιέτ Μπινός. Στη διάρκεια των γυρισμάτων που κράτησαν οκτώ μήνες έμαθε τσέχικα και αρνήθηκε για πρώτη φορά να αποδυθεί το ρόλο του στα διαλείμματα των γυρισμάτων.

Ο Ντέι Λιούις εφάρμοσε πλήρως τη προσωπική του μέθοδο υποκριτικής το 1989 στην ταινία του Τζιμ Σέρινταν "Το αριστερό μου πόδι" *(My Left Foot)* που κέρδισε πολλά βραβεία, μεταξύ των οποίων και το Όσκαρ Α' Ανδρικού Ρόλου.

Ο Ντάνιελ Ντέι Λιούις επέστρεψε στη σκηνή για να συνεργαστεί με τον Ρίτσαρντ Έιρ, παίζοντας τον Άμλετ στο Royal National Theatre του Λονδίνου, αλλά κατέρρευσε στη μέση μιας σκηνής όπου το φάντασμα του πατέρα του Άμλετ πρωτοεμφανίζεται στο γιό του. Άρχισε να κλαίει ανεξέλεγκτα και αρνήθηκε να επιστρέψει στη σκηνή, οπότε ο αντικαταστάτης του αναγκάστηκε να ολοκληρώσει

το έργο. Διαδόθηκε η φήμη ότι ο Ντέι Λιούις είχε δει το φάντασμα του πατέρα του, αν και επίσημα το περιστατικό αποδόθηκε σε υπερκόπωση. Σε βρετανική τηλεοπτική εκπομπή στο ITV ο ίδιος επιβεβαίωσε τη φήμη. Δεν εμφανίστηκε ξανά στη σκηνή έκτοτε.

Το 1992, τρία χρόνια μετά το Όσκαρ, πρωταγωνίστησε στην ταινία "Ο τελευταίος των Μοϊκανών" *(The Last of the Mohicans)*. Συνεργάστηκε και πάλι με τον Τζιμ Σέρινταν στην ταινία "Εις το Όνομα του Πατρός" *(In the Name of the Father. 1993)*. Έχασε πολλά κιλά για το ρόλο, διατήρησε τη Βορειοϊρλανδική του προφορά σε όλη τη διάρκεια των γυρισμάτων, και πέρασε μεγάλα χρονικά διαστήματα σε ένα κελί. Επίσης επέβαλε στο προσωπικό της ταινίας να του πετάει κρύο νερό και να τον βρίζει.

Το 1996, πρωταγωνίστησε δίπλα Γουϊνόνα Ράιντερ στην ταινία "Οι μάγισσες του Σάλεμ" *(The Crucible)* βασισμένη ομώνυμο στο θεατρικό έργο Άρθουρ Μίλλερ. Ακολούθησε η ταινία του Τζιμ Σέρινταν και πάλι, "Ο μποξέρ" *(The Boxer, 1997)*, μετά την οποία ο Ντέι Λιούις ημι-αποσύρθηκε από την υποκριτική και επέστρεψε στην παλιά του αγάπη, την ξυλουργική. Μετακόμισε στη Φλωρεντία, στην Ιταλία, όπου γοητεύτηκε από την τέχνη των τσαγκάρηδων.

Πέντε χρόνια μετά την τελευταία του ταινία, ο Ντέι Λιούις επέστρεψε με τις "Συμμορίες της Νέας Υόρκης" *(Gangs of New York, 2002)*, μια ταινία του Μάρτιν Σκορτσέζε (με τον οποίο είχε συνεργαστεί και στην ταινία "Τα χρόνια της αθωότητας" *(The Age of Innocence, 1993)*). Μετά τις "Συμμορίες της Νέας Υόρκης", η σύζυγός του, σκηνοθέτιδα Ρεμπέκα Μίλλερ (κόρη του θεατρικού συγγραφέα Άρθουρ Μίλλερ), του έδωσε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην ταινία "Μπαλάντα για δύο: Τζακ και Ρόουζ" *(The Ballad of Jack and Rose, 2005)*.

Το 2007, ο Ντέι Λιούις εμφανίστηκε στην ταινία του Πολ Τόμας Άντερσον "Θα χυθεί αίμα" *(There Will Be Blood)*. Κέρδισε το βραβείο BAFTA, Χρυσή Σφαίρα και Όσκαρ Α' Ανδρικού Ρόλου (2008) για το ρόλο του στην ταινία.

Το 2012, ο ηθοποιός υποδύθηκε τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών Αβραάμ Λίνκολν, στην ταινία "Λίνκολν" *(Lincoln)* του Στίβεν Σπίλμπεργκ, όπου εμφανίστηκε στο πλευρό του Τόμι Λι Τζόουνς και της Σάλι Φιλντ σε μια ερμηνεία που του χάρισε για άλλη μια φορά την εύνοια των κριτικών καθώς και το τρίτο του Όσκαρ Α' Ανδρικού Ρόλου, Χρυσή Σφαίρα Καλύτερης Ανδρικής Ερμηνείας σε Δράμα, Βραβείο BAFTA και Βραβείο SAG. Με την τρίτη του νίκη στα Όσκαρ έγινε ο μοναδικός άνδρας ηθοποιός με τρία Όσκαρ Α' Ανδρικού Ρόλου.

Το 2017 ανακοίνωσε την αποχώρησή του από την ενεργό δράση.

Source URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=en/node/2003#comment-0